

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, július 14. 1872. 29 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	--	--	---

Mire kell Kerkápolinak a 100 millió?

Kerkápoli pénzügyminiszter, miután Bernát Gazsi megtagadta a hitelt a magyar kormánytól, most a bécsi bankintézetekkel alkudozik 100 millió kölcsön végett.

Ezen 100 millió kölcsönt micsoda hasznos beruházásokra kellene fordítani?

1. Az 1848—49-ki rokkant honvédek menházához 100 hold vásárlására, részben üdülő kertnek, részben mintagazdaság berendezésére, hogy az erkölcsi elismerésben nem részesült haza bémáinak élete kellemesbé tétessék.

2. A jelenlegi 80 rokkantira számított menháznak annyira kibővítésére, hogy abban 2000 rokkant találjon nyugalmas életet.

3. Minden volt honvédnek személykülönség nélküli nyugdíjaztatására.

4. A Ludoviceumnak azonnali berendezésére.

5. A gellérthegyi citadella eltávolítására, s helyébe egy országos csillagda tanintézet felállítására.

6. A Henci-szobránaka Szt. Györgytérről való eltávolítása, s a budavári falak lerombolására.

7. Végre a Pesten építendő népszínház felépítése; aggott művészek s azoknak árvaik méltányos nyugdíjazása, nevelés és népoktatás fejlesztésére.

Azonban biztos forrásból merített hírek folytán a kormány következőkre szándékozik fordítani:

1. Azon bevándorlott Vanderburschok és hivatalnokok, — kik a képviselőválasztásoknál a kormánypartra szavaztak — részére rendkeresztek fognak veretni, s éltük fogytáig jelenlegi fizetésük háromszoros összegével nyugdíjaztatnak.

2. Afrika Zahara pusztájáról port fog hozatni, hogy azt szórja a megcsalt nemzet szemébe.

3. A muszkavezetőknek nyugdíjaik megkétszereztetnek.

4. Görgeinek Világoson egy országos emlék állittatik fel.

5. Borsszemtelen Jankó, Hirmondó, Reform és Mátyás Deák subventionalására.

6. Jobboldali korteseknek érdemleges díjazása. Borpálinka, zászlók és szavazati jegyek vásárlására.

7. A Deák-párti összeiró és központi bizottságoknak a választások körüli részrehajlatlan eljárásaiért diszoklevelek állittatnak ki.

Történeti adomák.

Midőn 1848-ban Erdélyország az uniót proklamálta, Pest városából, a szemén szedett márciusi ifjuság köréből egy küldöttség ment, üdvözölni részben az erdélyi rendeket, részben az ott lévő lelkes közönséget.

A küldöttség tagjai között ott volt a többek közt Cseresnyés Károly és Liszniai Kálmán is.

Az erdélyi fejedelmek nagyon híres emberek voltak, s tagadhatatlan, hogy volt köztük érdemes ember is, a kit a közönség kiváló tisztelet és szeretetben részesített.

Hanem mi volt az a szeretet és ragaszkodás ahoz, a mely Magyarország e szemén szedett ifjusága iránt az erdélyiek részéről, a társadalom minden rétegében nyilatkozott?

Az volt a szerencsés, a ki közülök csak egyet is, egy pár barátságos szóra elfoghatott.

Gróf Teleki S . . . is megcsipte Cseresnyés Károlyt és Liszniai Kálmánt, — és hajtattott velük a szőlőhegyre, hol amugy székely góbésan mindnyájan jól beszédének a bornak nedvéből.

Aztán midőn a pincszeren a multság végét ért, — maga a gróf fogta kezeibe a gyeplőt, s nem volt az a lokomotiv, a mely oly sebesen haladt volna a fűtő kezelése alatt, mint az a négy sárkány, a mely a kedélyes grófnak komandója alatt állott.

Hanem e nagy és sebes haladásban egyszer csak neki hajt a gróf egy ház sarkának, — s a hintó csak úgy ropogott, úgy ment széjjel a nagy csattanás miatt.

Maguk a vendégek is kiborultak a kocsiból e meglepő aktus alatt.

Hanem nem érvén őket semi nagyobb baj, egyszerre talpra ugrottak, s Liszniai egész egy kedvüsséggel, mintha semmisse történt volna, azt mondja Cseresnyés Károlynak:

— Pajtás! ég a szivarod? — gyujtsunk rá.

Szemere Bertalan, midőn egykor még ifjuságának virágában Németországban utazott, meglátogatta utjában többek közt a híres német költőt, Tiedgét is.

Beszélgetés közben előbozták Magyarországnak híres borait.

— Volt nekem — mondá Szemerének Tiedge — egy beteg, de azért igen szeretett anyám. Az orvosok kimondták már reá a halálos ítéletet, s legfőlebb 2—3 napot jósoltak életének. Mindent áldoztam volna, — sóhajtá Tiedge — hogy az a halál még szegény anyám fejétől messze elhuzódjék. Volt tehát három butella tokaji borom. Kísérletet tettem vele, s felajánlottam szegény anyámnak. Ő szívesen fogadta s naponként használta is. Mit gondol barátom — kérdé Szemerétől — mi lön eredménye?

— Nem tudom — válaszolá Szemere.

— No hát barátom, dacára az orvosok ítélete s baljósatainak, anyám életét még három hónapig huztam el.

— Rendkívüli hatás! — jegyzé meg Szemere.

— Igen barátom! — sóhajtá a német költő — s a hol ily jeles borok teremnek, milyenek kell ott lenni az emberi észnek!?

Az utolsó szónoklat.

Az ötvenes években történt a fejedelmi körut alkalmával, hogy Nyitravármegyét is meg látogatta a császár. Egyik diadalkapunál bizonyos Vitkóczy, régi megyei táblabírónak kellett volna üdvözlő szónoklattal fogadni a fejedelmet.

A szónok el is kezdé nagy páthosszal: „Császári királyi apostoli felség! kegyelmes urunk!“ Itt azonban szónoki tehetsége megtagadta a szolgálatot, s a pompásan készült beszédből egy szó sem jutott eszébe.

Ujra kezdé tehát „Császári kir. apostoli felség! kegyelmes urunk!“

De bizony nem tudott a szónok ennél tovább menni ismét.

Harmadszor is elkezdé: Császári kir. felség, kegyelmes urunk! de már ekkor csak úgy gyöngyözött a veritéktől Vitkóczy uram homloka. A felség látva a szónok zavarát mondá.

Én már tudom, hogy ki vagyok, de hát ön kicsoda?

„Én . . . É . . . én, — hebegé a szónok — tekintetes Vitkóczy Pál vagyok kéremátossággal.“

A fejedelem erre meghajtva magát, otthagya tekintetes Vitkóczy uramat a faképnél.

Vitkóczy urnak e volt az utolsó üdvözlő szónoklata

Párbeszédék.

Földes ur. János, hogy van az, hogy a kend tehené kövérebb mint az enyim?

János csósz. Nem tudom nagyságos uram!

Földes ur. De tudni kell kendnek, bizonyosan a tilos herésben legelteti kend! hát külön tartást adják én a kend tehenének vagy mi?

János csósz. Nagyságos uram! az én tehenem csak ott eszik a hol a másé, de valamint a nagyságos asszony soványabb mint a nagyságos ur, úgy lehet épen a nagyságos ur tehené is soványabb mint az enyim, ámbár mind egy kosztón vannak.

Tiszteletes. No hát megjött István gazda Debreczenből.

István g. Meg isenhála tiszteletes uram egészségben.

Tiszteletes. Hát aztán volt e kigyelmed a kollegyiumban?

István g. De voltam ám, hanem ugyan mi az isten csudája az tiszteletes uram! én ezelőtt 40 esztendővel legény koromban fordultam meg abban a kollegyiumban, mikor még a boldogult tiszteletes urat papnak kihoztuk ide s már hála istennek hála elmúltam 60 esztendő és azok a diákok akkor is oly fiatalok voltak, mint most?

Tiszteletes. Jaj Istvan gazda! lássa a diákok nem öregszenek ám úgy meg mint mi.

Vidéki. Jaj, kedves uram bátyám, de rég nem látam, mi újság Pesten?

Pesti. Semmi különös uram-öcsém, csak hogy meghazudtolta Buda-Pest azon régi közmondást, hogy egyszerű volt Buda-Pesten kutyavásár: volt biz itt a mult hónapban is.

Vidéki. Nálunk is akart lenni, de bizony mi az egész falkát szétrobbantottuk.

Furcsa végrendelet.

Közelebb Debreczenben egy civa halt meg, kinek végrendeletében ily pontok is foglaltattak:

1. Ő felsége ausztriai császár és magyar király I-ső Ferencz Jósefnek hagyományozok 5. osztrák forintot.
2. Ides anyámnak a vatás szoknyámat hagyom.
3. Kati testvéremnek, majd ha asszony lesz, hagyom a bársony főkötőmet.

Sziporkák.

Egy hivatalnok nőül vette egy gazdag marhakereskedő leányát, ki a mellett hogy természeti szépségekben nem igen bővölködött, még hozzá annyira darabos és buta volt, hogy miveltebb társas körökbe be nem viheté pirulás nélkül.

Azonban nyelvecskéjét minduntalan pattogtatá a menyecske s a férj örvendett, ha hivatalos órái elszólliták a házsártós asszony köréből.

Midőn aztán ezt egyik testi lelki barátjának elpanaszolá, válaszolá a barát:

Szja barátom! mikor házasodni akartál, megmondtam ugye, hogy nevelését nézd annak, kit nőül veszsz.

— Hisz épen az a baj barátom, hogy a te tanácsodat követtem és a leánynak nevelését (értem a nevelés alatt a pénzét) néztem.

A pesti publikum arról panaszkodik, hogy az „Entreprise des pompes funebres“ vágatva liferálja ki a halottakat a temetőbe.

Az illető temetési egylet azonban azzal védi ezen eljárását, hogy hát hiszeu így annál hamarabb jut az idvezült a menyországba.

Éhes disznó makkal, Tisza miniszter pedig képviselősséggel álmodik.

Pauler miniszter folyamodott Bécsbe, hogy a Henciszobrot vigyék el Budáról, mert ő azon helyre, mikorra a Németországból kiűzött jezsuiták ide érkeznek, Loyola szt. Ignác szobrát szeretné felállítani az ország költségén.

Ugyan uram bátyám! — szólítá meg nagy bátyját a fővárosból haza került uracs — mért nem rakat kisebb gombokat zrinnyjére, hisz azon ökölyi ezüst gombok kimentek már a divatból.

Divatellenesebbek a nagy fülek öcsém — válaszolt az öreg, még is bányan hordjátok.

Mond meg csak barátom! szólítá meg cimborái egyikét egy divaturacs, miért nem akar engemet az a Fellegvári contesse szeretni?

Hát alkalmasint azért, hogy nem akar a szobaleánnyával egy kategóriában lenni, — válaszolá a barát.

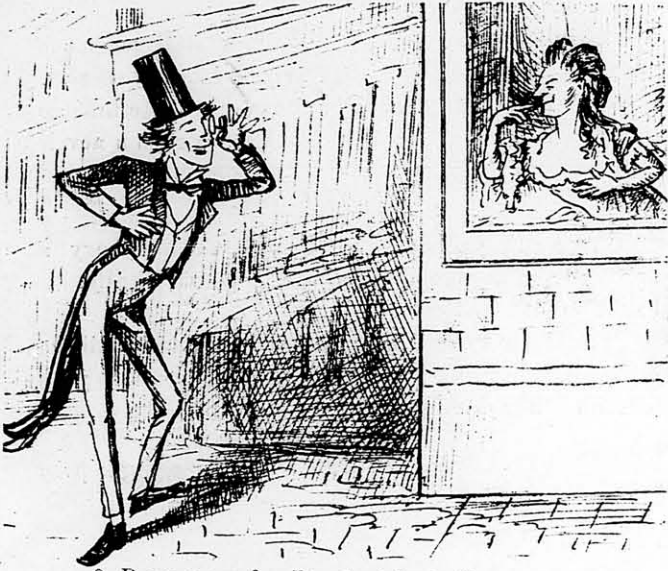
Mi van eladó? szólá be egy aggszűzhöz a házaló zsidó.

A nénike azonban rossz kedvében lévén, gorombán utasítá el a házalót, hogy ne kiabáljon,

Ej nő! — visszafordul a zsidó, — tholán tán azért haragszik, hogy moga is régthül fogva eladó már és a zsidónak sem küll.

R o m e o é s J

1. Szerelmes leányok! szerelmes legények!
 Furcsa história, a mit elregélek.
 És a nagy tanúság, a mi ebből árad . .
 Az, hogy Thajsz az ablakvizitért bezárat.

2. Romeo urfi a Damjanich utcában
 Egy delnöt cvikkerez egy ház ablakában,
 Julia nagysámat, ki mult farsang óta
 Szívérék nyugalmát végkép elrabolta.

5. Drabantokat hozat tehát másnap estve
 És Romeo ellen felállítja lesbe . . .
 De a dandi helyett nem soká egy árva
 Potrohos spiszburger lön learedálva.

3. Szép nyári ejelen kinyílik az ablak,
 Romeo urfi meg szépen oda ballag.
 „Julia! csilagom” . . . „Romeo! lovagom!”
 Elhal a szó, és csók . . . cuppan az ajakon.

6. A megcsipett burger állítja szent hitre,
 Hogy ő régen nem jár ily ablakvizitre . .
 Kopasz patyikus is hát bocsánatot kér
 És boszusan megy el Potrohosi burger.

lia Pesten.

7. Patyikus és drabant erre nagyot fujnak
Kapu háta mölé ismét visszabujnak . .
Ha Romeo urfi a lépen ragadna:
Kopasz patyikus egy font pomádét adna.

9. A dandi még alig csinált egy pukedlit,
Nem hogy kaphatott vón egy édes puszedlit,
Már a fogdmeg hősök reája rohannak . .
Kit ezek megcsipnek, bezzeg oszt jaj annak.

8. Itt jő a szivrabló . . ah itt jő a dőre!
Vigyázz drabant! vigyázz, és ugorj előre.
Lelkemre, ha mostan fülön csipitek őt:
Kaptok két skatula pompás bajuszpedrőt.

10. Nem menteté szegény Romeo az irhát —
Lefülették, miként egy ártatlan birkát,
K o p a s z patyikárus pedig a kapunál
Örömeben tapsol, örömeben ugrál.

11. Fogva van Romeó
Fogva a szivrabló,
És k o p a s z patyikus
Parancsolja: „alló!”
Kisérjétek be a
Lumpot a kóterbe,
Szemeit lányomra,
Emelni hogy merte?—

12. És Julia nagysám
Sirva-riva nézi . .
Hogyan kísérik be
Thajsznak hős vitézi
Szívének szerelmét,
Lelke imádottját,
Csirkefogók közé
A hüvösre dobják.

13. Szerelmes Rómeók! harisnya lovakok!
Patyikus lányának ne udvaroljatok,
Ne tegyetek soha, ne ablak vizitet
Mert azért Thajsz uram a dutyiba vitet.

Angolos bolondság.

T. francia sebész híres műtéteiről volt ismeretes nem csak Franciaországban, hanem Angolországban is. Egy napon egy levelet kapott, hogy minden vágó műtéti eszközeivel menjen egy bizonyos helyre. Hogy mikorra és hova várják, pontosan felvult jegyezve. A sebész azonban, miután a meghívás aláírás nélkül volt kiállítva, nem mozdult egy tapodtat sem.

Néhány nap múlva a meghívás ismételtetett, még pedig igen sürgősen s azon megjegyzéssel, hogy másnap reggel 9 órakor elvitelére egy kocsi fog meg állani háza előtt. Az említett időben valósággal meg is jelent egy csinos nyitott kocsi, melybe a sebész beleült.

A párizsi uthoz közelfekvő egyik mezei lak előtt a kocsi megállván, a ház kapujában csinos fiatal férfi várta, s vezeté egy fényesen rendezett kocsiba.

Ön engem meghivott? mondá a doktor.

— Igen levagyok kötelezve a fáradságért viszonzá az ifju angolul, tessék helyet foglalni, kétszen vár a thea, vagy kávé, csokoládé tetszik tán az operatio előtt? — kérdé a fiatal angolul.

„Mutassa meg ön először a beteget, megakarom vizsgálni szükséges e az amputálás?”

— Igenis szükséges — tessék leülni. Nézze ön, ebben az erszényben van 100 font sterling aranyban, ha szerencsésen elvégzi a műtétet, többre is tarthat számot. Ha pedig kívánságomat ön nem teljesitené, ime itt egy töltött revolver, ön hatalmamban, s isten engem ugysegéljen keresztül lövöm.

— „Én ön pisztolyától mit se félek, de ki vele, hadd halljam mi a kívánsága?”

— Vágja le ön jobbik lábszáramat, mondá az ifju.

„Szívesen, ha akarja akár a fejét is, mi baja lábszárának? hiszen a lépcsőn még úgy ugrált az előbb is mint egy kötél táncos” veté ellen a sebész; — semmi, nélküle akarok lenni! —

„Megbolondult ön, hát mit vétett ezen szép lábszár?”

Semmit, hanem levágja e ön vagy nem?

„Én önt nem ismerem, bizonyítsa be ön előbb hogy ép s egészséges eszű.”

— Akarja e az ur kívánságomat teljesíteni vagy nem? — kérdi az ifju, revolverét a sebésznek tartva.

„Igen, mihelyt ezen tagesonkitásnak valami fontos okát hallani fogom.”

— Az igazat most nem mondhatom meg önnek, talán egy év múlva megtudandja ön, addig csak annyit mondok, tartson ön engem emberséges embernek.”

„Emberséges ember pisztolylyal nem ijeszt orvosára. Én szükség nélkül önt nem csonkíthatom meg. Ha kedve tartja egy ártatlan orvost meggyilkolni, ám löjjön, de én az ön lábát le nem vágom.”

— Jól van uram, én önre nem fogok löni, de lábszáramnak levágására mégis kényszeríteni fogom. Ime e lövéssel összezuzom itt lábszáramat, önnek szemeláttára, ezzel az ifju a pisztolyt lábának irányzá.

A sebész felugrott hogy az ángolt visszatar-tóztassa.

— Egy motcanást se! kiálta ez — különben lövök. Akarja-e kinaimat ok nélkül nagyítani?

„Az ur bolond, legyen meg örült akaratja, levágom tehát lábát, no üljön le.”

Az ángol, mielőtt a sebész a műtéthez fogott volna, pipára gyújtott és az egész műtét alatt dohányzott. A sebész mesterül végezte a vágásu, úgy hogy a meglábatlanított angol kevés idő múlva felgyógyult s famankójával határtalan örömmel vitorlázott Angliába.

Öt hó múlva a sebész egy levelet kap ezen tartalommal:

Uram, ön engem a legszerencsésebb halandóvá tön. Tudja meg ön, én egy nőt szerettem, egy szépség remekét. Ez a nő is szeretett engem a tébolyodásig, és még sem akart nőmmé lenni. Sokáig nem nyomozhatám ki okát, mig végre testvére elárulá nekem a titkot. E nőnek volt egy természeti hibája, az hogy fél lába volt, ezen tökéletlenség miatt félt hitvesemmé lenni. Én hasonló akartam hozzá lenni, hogy enyém lehessen . . s ön megtevé azt. Köszönet önnek drága doktor ur! ön műtéte után mankómmal azonnal Londonba tértem, hol már akkorra azon hír szárnyalt, mit én terjesztettem el, hogy lóról leesés által lábam kitört s elvágatott. Kedvesem sokáig vi-

gasztalhatatlan volt, de feleségemmé lett és midőn egybekelésünk után felfedém a titkot, hogy mi csoda áldozatot tévék birhatásaért, még határtalanabban szeretett: volna bár tiz lábszárom elveszteni való, Emiliámért szívesen oda adnám mindannyit. Jöjjön ön Londonba, látogasson meg, ismerje meg nőmet s akkor mondja még egyszer, hogy „bolond valék“.

A sebész következőleg válaszolt e levélre:

Uram! becses ajándékát köszönöm, mert csekély fáradságomért nem tarthatom azt fizetésnek. Öszvekeléséhez a legszeretettreméltóbb hölgygyel sok szerencsét kívánok. Igaz, egy lábszár egy szép és erényes nőért sok, de még sem igen sok, különösen ha a cserénél nem esaiattunk meg. Ádámnak a felesége egy oldalbordájába került csak, míg másoknak néha fejökbe is kerül. Mindamellett engedje meg ön, hogy előbbeni véleményemnél maradhassak. Jelen szempillantásban igaza van, mert a házasság tavaszának paradicsomában él. Vigyázzon ön, pár év múlva megbánja, hogy lábszárát a térden felül vétette el, úgy fogja találni, hogy a térden alól is el lehetett volna vágni. Három év múlva azt fogja ön találni, hogy elegendő lett volna csak a lábfejet levágni: négy év múlva, hogy a nagy lábujját, öt év után pedig már a kis lábujat is igen sok lett volna elvágni; hat év múlva, hogy elég lett volna a körmöt levágni. Én is ifjúságomban kedvesemért mindennap éltemet, azonban éltemben lábszáromat egyszersem adtam volna, mert amazt soha, utóbbit pedig mindennap megbántam volna, s ha odaadtam volna, még ma is ismételném magamnak: ember te bolond voltál. Ezennel maradok önnek köteles szolgája. J..“

Tiz év múlva e levél kelte után a francia forradalom idejében a doktornak Londonba kellett futni, hogy életét a nyaktiló ellen biztosítsa. Felkereste angolát, kinek lábát amputálta, kit egy nagy karos székben ülve, talált a kandalló mellett, ujságlapoktól körülvéve.

— Ah! édes barátom! — kiálta az angol, midőn a sebész nevét megmondá — hozta isten! ön kétség kívül azt jó látni, ha megérett e már igaza?

„Jövök mint szökevény — felele a doktor — s oltalmat keresek önnél.“

— Önnek házamban kell laknia, mert ön valóban igen okos ember. Jöjjön, üljön mellém s vigasztaljon.

Neje jobban fogja önt vigasztalhatni mint én.

— Ah erről ne beszéljen ön. Falába miatt nem tánczolhat, azért a kártyának s rágalomnak adta magát, nincs mód vele megfézni!

„Hogyan? hát valóban igazam lett volna akkor?“ — Tökéletesen. Ostobaságot követtem el. Ha lábszárom most meg volna, körmömnek nyiradékot sem engedném el tőle egy aszonyért. Keztünk legyen mondva, bolond voltam. De vallomásomat tartsa titokban.

Bucuszavak Bittó miniszterhez.

Mondják nehezen vett
Rá Andrássy téged,
Hogy betöltenéd az
Igazság-őr széket . .
A bársony karszékben
Nem sokáig ültél . .
Valami nagy becsben
Nem is részesültél.

Használtál, jótettél,
Leginkább azoknak,
Kiket beplántál ál
Hivatalnokoknak . . .
Magas kegyeidbe
Vetted Kovács Sárát,
Hanem ennek aztán
Megadtad az árát.

Mert az szállita le
A hintáról épen, —
Kicsücsültetett a
Veres székéből szépen;
Jöttöd nem volt vajmi
Nagyon üdvösséges,
Elhidd, mented is nem
Épen tisztességes.

Legujabb pletykák.

Az angol kormány annak a konstáblernak, a ki Bone György gentlemant Pesten a városházához karonfogva bevitte, ezen udvariasságáért egy „angol nyelvtan“-t küldött. Thaisz főkapitánynak pedig bizalmat szavazott, a mért egy angol allattvalót 18 órán keresztül ingyen kvártélylyal látott el a pinczében, és oly diszes társaságban, a csirkefogók közt.

Thaisz főkapitány gróf Károlyi Pistát a mért július 13-án 9 és 1/4 10 óra között az üllői uton hangos füttyel ment 200 ft pénzberságra, nem fizethet és esetében 40 napi száraz kenyéren és vizen töltendő fogságra ítélte.

Apponyi Gyuri és fia Berti, mielőtt Rómába mennének a pápa lábsókolására, előbb megfogják látogatni a pozsonyi katolikus kaszinót . . . Viola társaságában.

Kovács Saroltát, ki Bittót meglopta, elítélték két évre. — Bittó e íeletti bánatában megfogadta, hogy többé Sarolta nevü gazdasszonya nem kell neki; azt azonban nem, hogy Panni, Trézsi, Julis és Örszékert nem fog Ninává, Terézzé, Juliává és Elizé tenni, mint a hogy Kovács Sáríból Saroltát csinált.

Zsiga pósta.

Mojsele Borach orthodox izraelitónak azt izeni Icíg szomszéd a Matyi demokrata zsidója, hogy a mostani levele csak tréfi, ha majd kösért fog küldeni azt kidrúkkoltatja.

Kortésnek: Sero post festa cantare.

Anti Deáknak „a magyarok bölcse“ címü parodia ezuttal nem válik be. Próbáljunk másokat. Valamely humorisztikus képnek a rajza nem szükséges, elegendő annak részletes leírása..

„Szamártövisek“. Becsületes hazafit szurnak. „Mátyás Deák“-ba vagy

„Borszem Jankó“-ba vele.

Mr. de Boulangernek „Terézváros választóihoz“ címü verse komolyabb színezetü. Nem a Matyiba való.

Előfizetési felhivás.

A nyomdai költség és papir-árnak több mint 40 százalékkal felszökkenése folytán, kénytelenítettve vagyok a „Népszava“ előfizetési árát az eddigi 4 forintról 6 forintra emelni.

A „**Nép szava**“ minden más politikai hetilapok között a legrégebb. Valódi **48**-as ellenzéki néplap. Szilárd, elvkövetkezetes volt eddig, a leend ezután is. Bővebb ajánlgatásra nem szorult. Kinek megérte a 4 frtot, megéri annak a 6 forintot is.

Folyó évi július hótól kezdve tehát:

A „Nép szava“ előfizetési ára:

egy évre 6 frt.
félévre 3 frt.
negyedévre 1 frt 50 kr.

Ennek következtében kérem azon igen tisztelt magán egyéneket és olvasó testületeket, kik jelen árfelemelés tudomása előtt a f. évi július—septemberi negyedre vagy július—decemberi félévre a régi taksa szerint tették megrendeléseiket, sziveskedjenek az előfizetést utánpótolni a jelzett összeg erejéig, különben csak a beküldött összeg lejártáig fogják venni lapjaimat.

Az előfizetés legcélszerűbben eszközölhető **postai utalványon**, melynek bérmentesítése 10 frt összegig csak **öt** krajcárba kerül.

Tapasztalván, hogy igen sokan, kik a „Népszava“-nak és a „Ludas Matyi“-nak is előfizetői, megrendeléseiket két külön utalványon teszik, figyelemzettem a nagy érdemü közönséget, miszerint **mindkét lapra egy utalványon** tehetik a megrendelést, miután egy kiadóhivatala van e két lapnak, s ez által is öt krajcár felesleg kiadást gazdálkodnak meg.

Külön előfizetési ivatek ezuttal nem küldök szét. A tisztelt gyűjtők e nélkül is eszközölhetik a gyűjtést két oly régismert lapra, mint a „**Népszava**“ vagy „**Ludas Matyi**“.

Gyűjtőknek **öt** előfizető után tiszteletpéldánnyal szolgálok.

Az előfizetési pénzek (postai utalványokon vagy levelekben) küldendők a kiadóhivatalba.

Pest, Városháztér 6. szám alá.

Mészáros Károly,
szerkesztő és kiadó laptulajdonos.

Minden létező **állampapírok, elsőbbségi kötvények, sorsjegyek, vasut-, bank- és ipar részvényeknek** vételo, eladása, valamint elcserelése. Szelvények beváltása.

A cs. kir. börzeni bizományok készpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett teljesítetnek.

Mindennemű sorsjegyek havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttől felfelé — eladatnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes
20-ad részvényjegyek
minden további utánfizetés nélkül.

1839. cs. k. osztr. államsorsjegyre 10 ft.
1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
1874-ki magyar jut. sorsjegyre . 7 ft.
1870-ki török vasuti sorsjegyekre
(30. huzásnál érvényesek) . 4 ft.